09.09.2022

Група ТУ. Основи трудового законодавства. Урок 10. Охорона праці.

Охоро́на пра́ці — це: Система правових, соціально-економічних, організаційно-технічних, санітарно-гігієнічних і лікувально-профілактичних заходів та засобів, спрямованих на збереження життя, здоров'я і працездатності людини під час трудової діяльності;

Чинна (що діє на підставі відповідних законодавчих та інших нормативних актів) система соціально-економічних, організаційно-технічних, санітарно-гігієнічних і лікувально-профілактичних заходів та засобів, які забезпечують збереження здоров'я і працездатність людини під час праці.

Дозвіл на початок робіт підвищеної небезпеки, який необхідний організації чи підприємству, хто працює в будівництві.

Законодавство про працю містить норми і вимоги з техніки безпеки і виробничої санітарії, норми, що регулюють робочий час і час відпочинку, звільнення та переведення на іншу роботу, норми праці щодо жінок, молоді, гігієнічні норми і правила тощо.

Загальний нагляд за додержанням норм охорони праці покладено на прокуратуру, спеціальний — на професійні спілки. Контроль за безпекою праці здійснюють також, державні й відомчі спеціалізовані інспекції (Держгіртехнагляд, Держенергонагляд, тощо).

Історія

Дослідження і дотримання безпеки та гігієни праці, є відносно недавнім явищем. Оскільки робітничі рухи, виникли у відповідь на стурбованість працівників, через вплив промислової революції, здоров'я робітників, почало розглядатися як питання пов'язане з працею.

Для прикладу, у Великій Британії, фабричні закони початку дев'ятнадцятого століття (з 1802 року), виникли через побоювання з приводу поганого здоров'я дітей, які працювали на бавовняних фабриках: Закон 1833 року, утворив спеціальну професійну інспекцію заводу. Початкові повноваження інспекції, полягали в обмеженні робочого часу в текстильній промисловості для дітей та молоді (започатковані для запобігання хронічній надмірній роботі, яка визначалася як провідна, що веде до погіршення здоров'я та нівечень, і непрямим чином, до великої кількості нещасних випадків). Проте, за наказом фабричної інспекції від 1844 року, додатковий акт, який передбачав подібні обмеження на час роботи жінок у текстильній промисловості, ввів вимогу щодо охорони машин (але тільки в текстильній галузі та лише в тих областях, до яких міг бути доступ жінок або дітей).

1840 року, Королівська комісія опублікувала власні висновки про стан справ працівників гірничодобувної промисловості, які документально підтвердили жахливо небезпечне становище, у якому вони повинні були працювати, та велику частоту нещасних випадків. Ця комісія спричинила громадське обурення, у підсумку якого, було прийнято Закон про копальні від 1842 року. Цей акт встановив інспекцію для кар'єрів і вугільних шахт, що призвело до багатьох переслідувань порушників, та підвищення рівня безпеки, а до 1850 року, інспектори вже мали змогу входити та перевіряти приміщення на свій розсуд.

Отто фон Бісмарк, 1883 року, вперше ввів Законодавство про соціальне страхування та 1884 року, перший Закон про відшкодування працівникам — єдиний такого роду, у західному світі. Подібні акти пізніше також, з'являються в інших країнах, частково у відповідь на робітничі хвилювання.